

opfordre den høitærede Indenrigsminister til om muligt i den kommende Session at fremkomme med et Lovforslag, gaaende ud paa, at Udlændinge kun kunne faae Gjemstedsret her i Danmark, naar de have Indfødsret. Jeg skal hermed slutte, idet jeg i det Hele taget anbefaler de Bemærkninger, som jeg har tilladt mig at gjøre, til velvillig Overveielse af den høitærede Indenrigsminister.

Fallesen: Jeg skal tillade mig at begynde med en supplerende Bemærkning til en Ytring, som igaar saaldt fra min høitærede Sidemand (Andræ). Dette hæderlige Medlem udtalte igaar, — hvad jo er fuldstændig rigtigt — at det Forhold, hvori Marinens Bevilling hidtil har staaet til Hærens Bevilling paa Forsvarsvæsenets Omraade efterhaanden er tiltaget i Hærens Løb, idet man oprindeligt var gaaet ud fra, at Marinen fik en Erebidel af, hvad Hæren fik, men at nu var denne Bevilling efterhaanden blevet meget betydligere, end dette Brevtal tillod. Den Bemærkning, som jeg skal gjøre hertil, er den, at ligesom Landjorden er Hærens Fundament, saaledes ere jo Skibene Marinens Fundament. Marinen har altid maattet betale dette sit Fundament, men Hæren har sit Fundament gratis; det er dette Fundament, som i Hærens Løb er blevet meget dyrere for Marinen; og Marinen kan jo ikke gjøre for, at Skibene nu koste tre eller fire Gange saameget, som de gjorde i tidligere Tid (Sonquières, Fæstninger.) Ja, Fæstninger tror jeg ikke, vi have mange af, og naar vi engang faae dem, saa vil det blive tidsnok at tale derom, men saaledes som Forholdene ere for Diebliffet, tillader jeg mig at tro, at Hæren slet ikke kan siges at være prægraveret overfor Marinen derved, at Marinens Fundament i Tidens Løb er blevet uforholdsmæssigt mere kostbart, end det tidligere har været. Jeg samstemmer iøvrigt ganske med det ærede Medlem, naar han udtalte, at vi her i Landet i Forhold til vor finansielle og politiske Stilling give en smuk Sum ud til Forsvarsvæsenet aarlig.

Efter de forskjellige Udtalelser, der nu ere saalbne, synes det jo klart, at min meget ærede og tapre Ven paa venstre Fløi (Søsen) ikke vil kunne samle den lille modige Skare om sig, som han igaar erklærede sig rede til at ville anføre, eller med andre Ord, det maa nu betragtes som afgjort, at Finansloven intakt vil gaa gennem dette Thing. En af Grundene hertil vil jo være den, at Spørgsmaalet med Henyn til Universitetets Stilling, som jo ligger saa Mange stærkt paa Sinde, nu, navnlig efter de Udtalelser, som vi hørte af den ærede Kultusminister, synes i en ikke fjern Fremtid at skulle faae en Løsning. Jeg maa her tillade mig at sige, at jeg iøvrigt paa ingen Maade ser Situationen saa mørkt som det ærede Medlem, der idag aabnede Forhandlingen (Udsing), og navnlig har jeg slet ikke den Frygt, som det

ærede Medlem iforgaars udtalte, at han nærede. Jeg tror i det Hele taget, at Frygt paa et Omraade som dette let kan bidrage til at fremkalde den Fæse, som man vil undgaa. Det er efter min Overbevisning fuldstændig umuligt, at der her i Landet paa eengang skulde findes en Regjering og en Rigsdag, som for Alvor vilde lægge Øren til Universitetets Rod; dette kan slet ikke ske. Der vil kunne komme Eratasferier frem om Lønningstillæg, om Negtelse af en Lærepøst i Kinesisk eller i hvilket andet Sprog, man maatte ønske. Det kan ske; men at nogen Regjering og nogen Rigsdag i Forening skulde ville bidrage til at omstyrte det, som egentlig giver Universitetet sin Betydning, skal Ingen faae mig til at tro. Men selv forudsat, at en saadan Tilbøjelighed kunde være tilstede, vilde det aldeles ikke hjælpe, at Universitetet havde sin egen Formue, da, som bekendt, den lovgivende Magt er fuldstændig raadig over denne Formue. Hvis man virkelig kunde faae en saa barbarisk Regjering og Rigsdag, at de i Forening vilde ødelægge Universitetet, da vilde de ikke betænke sig paa ogsaa at tage dets Formue til Indtægt. Hvad jeg her har sagt, maa man selvfølgelig ikke misforstaa saaledes, som om jeg ikke af mit inderste Hjerte, jeg, der værdig har den Ære at være en af Universitetets Sønner, ikke skulde ønske Universitetet en bedre, mere uafhængig og lykkeligere Tilværelse. Det er ikke det, jeg taler om; men derimod afviser jeg Frygten for, at det nogenstunde skulde ske, som det ærede Medlem spaaede os forleden Dag.

Hvad Bevillingerne til Folkehøjskolerne angaar, da stemmer jeg for dem med stor Fornøielse. Jeg har altid, saalænge jeg har haft den Ære at være i Rigsdagen, hvad enten det har været i Folkethinget eller her, ubetinget stemt for enhver Bevilling, der blev givet til Undervisning, og det har jeg gjort, selv om Undervisningen i en eller anden Henseende ikke tilfredsstillende mig, idet jeg har haabet paa, at noget Udbytte vilde der dog altid komme ud deraf. Jeg har, som det maaske vil være flere ærede Medlemmer bekendt, for nogle Aar tilbage været i en Stilling, nemlig som Udfkrivningschef, hvor jeg har haft Leilighed til at gjøre Bekjendtskab med en stor Del af de unge Mennesker, hvorfra Folkehøjskolerne rekruterer, og jeg har gjort den Erfaring, at naar en ung Mand var livlig, opvakt og adæret til sin Øjning og jeg spurgte mig lidt for om hans Omstændigheder, fik jeg saagodt som altid det Svar, at han havde været paa en Folkehøjskole, det er en Erfaring, jeg har glædet mig ved at gjøre, at disse unge Mennesker ere mere opvakte, mere livlige og se mere glade paa Tilværelsen end de andre. Hermed vil jeg ikke, hvormegen Pris jeg end sætter paa disse Folkehøjskoler, sige, at jeg ikke har opdaget Feil hos disse unge Mennesker. Jeg vil ikke skule, at jeg undertiden har bemærket en temmelig stor Tilbøjelighed til at bruge Fraaser, til at smykke Tælen med